

Nackskadeförbundet har till Sveriges domstolar ställt två frågor med anledning av att när till synes samma utgångsförutsättningar föreligger kommer domstolar att i de flesta fallen döma till fördel för Försäkringskassan alt försäkringsbolagen, medan det i ett mindertal fall sker till den skadedrabbades fördel.

På i princip samma förhållanden gällande omständigheter och argumentationer kommer domstolarna fram till helt skilda slutsatser.

De frågor som naturligen då väcks är:

1. Har domarna tillräcklig egen medicinsk kunskap för att förstå vad som är rätt eller fel i det som framförs - så att de kan avgöra om det är på vetenskapligt korrekta förhållanden de dömer?
2. Hur kan de skilja fakta från vad som är manipulerade uppgifter?
3. I den ena domstolen vinner Försäkringskassan/försäkringsbolaget på uppgifter vilka inte stämmer med vad senaste medicinska utredningsmetoder kan påvisa, t o m där av varandra oberoende läkare, med hjälp av skilda metoder kan påvisa vilka skador som föreligger, medan i en annan domstol grundat på samma fakta den skadedrabbade vinner. Argumentationen från de två parternas sakkunnigläkare är i bägge fallen exakt densamma.

För den juridiskt oskolade, men medicinskt kunnige är detta förhållande skrämmande. Detta liknar mera ett lotteri än något som har med rättvisa att göra.

Om den ena parten i en sådan tvist hänvisar till konsensusdokument, vars uppfattning sedan lång tid tillbaka har förkastats av internationellt ledande forskare, så betyder det att det är på konsensus domar bygger – inte på senast rådande vetenskapliga fakta.

Svaren som Nackskadeförbundet så här långt erhållit skulle kunna sorteras in i tre olika kategorier.

1. Vi har ingen anledning att svara på ställda frågor.
2. Vi dömer som vi tycker.
3. Det ankommer i tvistemål på parterna att sörja för den bevisning, som part vill åberopa i målet. Det är endast den bevisning, som parterna för in i målet som skall ligga till grund för domstolens bedömning. Det ankommer m a o på part att visa och styrka vetenskapliga fakta i målet för att dessa fakta ska kunna läggas till grund för ett domslut.

Den obesvarade frågan är då fortfarande: Har domarna i målet tillräcklig medicinsk kunskap om nackskador, d v s vilka besvär som uppstår, hur skadorna fastställs eller vad parterna i målet egentligen säger med sina uttalanden?

Om sådan kunskap saknas, var eller hur söker domaren efter vad som gäller? Sedan Sverige kom med i EU har svenska domstolar skyldighet att i tveksamma fall konsultera EU-domstolen. Nackskadeförbundet har i ett tidigare skede skickat frågor till samtliga domstolar om så har skett. Även i det fallet erhöles i princip samma negativa besked,

nämligen ”det har vi ingen anledning att svara på”; ”vi har inga sådana pågående mål”.

Vid förfrågan till EU-domstolen har erhållits beskedet att svenska domstolar inte har konsulterat den.

Samtidigt har svenska myndigheter som t ex Försäkringskassan ägnat sig åt att omtolka EU-domstolens prejudicerande domar på ett sådant sätt att skadedrabbade svenska medborgare har förvägrats få den vård som vi enligt EU-domstolen har rätt till.

Enligt Mats Melin i Högsta förvaltningsdomstolen gäller skyldighet att konsultera EU-domstolen, samt att Jelinekdomen gäller, något som även professor Ulf Bernitz entydigt framhåller. Enligt Jean-Monnetprofessor Carl-Michael von Quitzow undviker svenska domstolar sin skyldigheter att konsultera EU-domstolen.

Slutsatsen för Nackskadeförbundet är att nackskadade varken får den vård eller rättvisa som vi kan göra anspråk på, ej heller de rättigheter trafikförsäkringen utlovar i form av ersättningar för förlorad inkomst eller utgifter vi får till följd av att våra skador och besvär förnekas med hjälp av Försäkringskassans och försäkringsbolagens anställda tjänstemän (försäkringsmedicinska rådgivare eller ”försäkringsläkare”) när dessa med hänvisning till konsensusdokument (Whiplashkommissionens rapport) eller med manipulerade påståenden i domstol tillåts att vinna – utan att diskutera faktisk kausalitet.

Att försäkringsindustrin med hjälp av Whiplashkommissionens rapport och Trafikskadenämndens invaliditetstabeller och tolkningar (bägge dessa verksamheter organiseras och finansieras av försäkringsindustrin) hela tiden indirekt eller direkt styr domstolarnas sätt att tänka och agera, tycks inte svenska domare så här långt ha förstått! Invaliditetstabellerna bygger inte på vetenskap och tolkas av försäkringsläkarna till försäkringssystemens fördel. Ingen oberoende part tillåts att göra bedömningarna!

När skall de dömande domarna få den nödvändiga kunskap, som behövs för att på ett korrekt sätt kunna avgöra medicinska tvistemål mellan skadedrabbade och deras försäkringsbolag alt. Försäkringskassan?

Idag tycks inte någon form av jämvikt finnas mellan ovan nämnda parter i domstolarnas sätt att hantera den s k rättvisan.

Bert Magnusson  
Nackskadeförbundets ordförande

Bo Sonnsjö  
Vice ordförande  
Medicine doktor

Styrelsen